

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 5. 1. 40
Pol leta 2. 20
Četrt leta 1. 10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poc-sunicah“ se plačuje za navadno tistop-no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v nunski ulici ter v Trstu, via Casazza, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici Via Mercato 12, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglašajo pri opravištvu.

Minister Gautsch je odgovoril.

Slovenski poslanci, na čelu jim grof Hohenwart, izročili so po zadnjem zasedanju državnega zbora grofu Taaffeju spomenico, v kateri so mu predložili v pretres in rešitev najskromnejšo željo slov. naroda. Med drugim prosili so, naj se uvede slovenski jezik v ljudske šole na Koroškem, kjer prebivajo Slovenci, ter naj se vendar že izpelje skromna želja slov. naroda, da se vpelje v nižje razrede srednjih šol na Slovenskem slovensčina kot učni jezik; seveda s pristavkom, da se odloči nemščini ono mesto, ki ji gre, da bodo mogli dijaki nadaljevati v višjih razredih šolanje na podlagi nemškega učnega jezika. Te zahteve, ki slonijo povsem na pedagogičnih načelih in podlagi zdrave pameti, so tako pohlevno, tako skromne, da se je celo neka visoka oseba izrazila nevoljno o ministerstvo, ki ne privoščiti zvestim Slovincem niti te „bagatelle“ (malenkosti). Kakor naši poslanci so tudi češki prosili in prosili dolgih osem let vlado, naj jim da prebavnega kruha na učnem polju, ter so končno nadjali, da sedaj vendarle dosežejo to, kar jim gre tako in tako po državnih, božjih in naravnih postavah.

Gospod minister Gautsch je dal Slovincem in Čehom sedaj lep odgovor na te pohlevno prošnje. Ukazal je, da se razpustijo začetkom prihodnjega šolskega leta naslednje srodne šole: Višji razredi na gimnazijah v Bocnu (nemška), Roveredu (italj.), Kotoru (hrvaška), na realki v Šteyerju (nemško). Nadalje se ima opustiti spodnja gimnazija v Kranju (slov.) in višji razredi na čeških srednjih šolah v Litomišlju, Plznu, Taboru, Prenovu in Kutni Gori. Podpora se pa odtegne češkim občinskimi gimnazijam v Časlavi in Novem Bydrovu.

Površen pogled kaže, da je to udarec v obraz Slovanom v Avstriji. Da pa se nam ne bode očitalo da smo jednostranski, da stojimo le na narodnem stališču in ne pozaamo drugih razlogov nego narodnih, oglejmo si načela, po katerih je gospod minister postopal pri tem ukrepu, načela, katere je dal sam minister razglasiti v dunajskem poluradnem „Freundenblatt-u“. Tam se čita, da so finančni in drugi razlogi primorali naučnega ministra v to, da skreči

srednje-šolski pouk, in z ozirom na razmoro krajev in malo število dijakov ukazal je, da se razpusté navedeni zavodi.

Poglejmo si najprej spodnjo gimnazijo v Kranju z ozirom na ministrova načela. Koncem leta štela je 85 dijakov, katero število bi se bilo stalno pomnožilo, če premislimo, da se gorenjski učenci od gimnazije ljubljanske zavračajo, ker nima zadnja prostora za toliko število učencev se mladine. Nemška gimnazija v Kočevju, kjer se je pomnožilo število dijakov v zadnjih letih le vsled silne podpore in silnih naporov, imela je tudi 85 dijakov, nemška višja gimnazija v Pazinu pa le 82 učencev. Prva — slovenska — se mora razpustiti, drugi dve nemški pa ne.

Ozrmo se na sever, tamošnje razmoro stavijo ministrovo naredbo in njegova načela šole le v pravi svet. Čujto! — Šlezija šteje po uradnih sporočilih 269.338 Nemcev in 281.272 Slovanov. Nemci imajo tam pet gimnazij, štiri realke, tri učiteljska in višjo obrtno šolo. Vse te izdržuje vlada ter daje še 2000 gl. podporo protestantskemu učiteljsku v Bijelicu; Slovani pa nimajo nobene srodne šole; prošnja, naj bi se napravila češka srednja šola v Šleziji, jo vlada zavrnila. Čehi so radi tega ustanovili z svojim denarjem nižjo gimnazijo v Opavi, v kateri je bilo letos koncem leta 270 (beri dvesto in sedemdeset) dijakov, tako da so morali ustanoviti trojno paralelko. Samo ta češki zavod ima več učencev nego tri nemške višje gimnazije v Šleziji, in vendar je ta zavod odveč, nemški pa ne.

Na Moravskem je tri četrtine Slovanov, tam je 10 višjih gimnazij in dve nižji za Nemce, ki štejejo blizu 3000 dijakov; Čehi imajo pa le pet državnih čeških višjih gimnazij, ki štejejo tudi skupaj na 2700 dijakov. Leta 1884—85 osnovala je Matica šolska v Hradišči privatno nižjo gimnazijo, ki ima danes v treh razredih 277 dijakov, dočim šteje nemška državna višja gimnazija ravno tam le 233 dijakov v vseh osmih razredih; torej 44 dijakov manj, nego privatna češka šola v treh razredih. Nemška šola je potrebna, češki se odpove vsaka podpora.

Še jasneje govore pa številke na Češkem. Prostor nam ne dopušča, da bi vse zavode primirjali; naj navedemo le nekatere. V Plznu se razpusti

češka višja realka, ker je imela v treh višjih razredih le 27, nemška pa ne, ker je imela celih 32 dijakov; dočim ostaneta nemški realki v Budejovicah in v (Karolinenthal), ki sta imeli v višjih treh razredih tudi le po 27 in 28 učencev. Nižja privatna gimnazija v Časlavi šteje 155 dijakov, v novi Bidžovi pa 310, oboma privatnima zovodoma odpovedala se je državna podpora po 2000 letnih gl. (obe vzdržujejo Čehi); dočim dobiva sedem nemških srednjih šol na Češkem, katerih ima najboljša 187, najslabejša 116 dijakov, skupaj 140.000f. iz državne kase. Češkimi zavodom, ki imajo po 227, 246, 524 in 344 dijakov, odbil je gospod minister prošnjo, da bi jih sprejela država, dočim izdržuje država nemško srednjo šolo, ki imajo jedva 100 učencev. Te glavne točke naj zadostujejo; v podrobnosti se ne moremo spuščati radi pomanjkanja prostora; a dobrohotnemu čitatelju bodo te številke zadostovale, da oceni vestno vodilna načela naučnega ministra.

Ne dá se torej tajiti, da je to hud udarec Slovincem in Čehom, in bode imel nasledko. Vprašanje je le, jo-li gospod minister Gautsch na svojo odgovornost in proti volji Taaffejeve vlado izdal označeno naredbo, ali pa v sporazumljivosti z grofom Taaffejem. V prvem slučaju so dnevi Gautsch-vega ministrovstva šteti, v zadnjem slučaju se je pa Taaffejevo ministerstvo naveličalo poslovanja in napravil prostor novemu, ki bodo iz levec vzeto in v katerem bode imel g. Gautsch glavno ulogo. Nam se zdi zadnje verjetnejše; desnica je pogodbo z Ogrji dovršila in vse dovolila, kar je vlada zahtevala; naravno, da je sedaj nepotrebna. Potem se prične za Slovine nova, pootretna doba Averspergova, dokler ne pride zopet sila ali pa še kaj hujšega.

Čehi na Slovenskem.

Leta 1883. zgradili so Čehi volikansko in prekrasno „Narodno gledališče“ v Pragi. Gledališče je tako lepo, da ga hodijo vsi gledat. Ravno zdaj je dve leti, odkar so bili tudi Slovenci na pohodu pri svojih bratih po duhu, krvi in veri. Takrat so Čehi obišli Slovincem, da jim vrnajo obisk. Zdaj spolnu-

LISTEK.

POZDRAV BRATOM ČEHOM.

Zložil Fr. Gestri in priobčil „Sl. Narod.“

Ostávili ste sveta rodna tla,
Ostávili dema ste ognjišče,
Da brata v bratski zemlji brat obišče
In z novim žarom srce si navda.
Da obnovi z njim zopet staro zvezo,
V kateri zmoreta sovraga jezo,
Ki hoče, da ugonobi oba
Res, lahka ni iz domovine pot:
Milejši veter po domovji veje,
In cvet razcvita se domá krasneje,
In solnce sije lepše ko drugod.
A kjer ljubezen topla v srci klije,
Če prav na cvetje solnce tam ne sije,
Spreminja le se zemlja v raj povsod.
Slovenski rod je narod siromak:
Uborae so njegove tesne koče,
Pod slamnato se streho beda ječo,
Pod prostim nebom žuli jarem jak.
A srca siromakov so bogata:
Jasnó žari se v njih ljubav do brata.
Slovan prostora ondu najde vsak.
Zatorej k nam na širo to srce,
Vi sévera predragi nam sinovi!
Da težki razdrobó se nam sinovi,
V zavezo krepko sklêuimo roké!
Nad zvezo, kjer ljubezen gospoduje,
Dobrótlivo nebo dobrotno čuje
In ponižuje vrage v prah zemljé.

Ljubezen je čutečih sre vladar;
Ljubezen čista brata k bratu vodi. —
Da vladala mej Slave bi narodi
Ljubezen vroča kakor solnca žar! —
Ljubezen bila Vam je k nam vodnica,
Ljubezen Vam pri nas je vsprjemnica,
V ljubezni kličemo Vam vsi: Na zdar!

Deset božjih zapovedi v pravljicah.

Spisal dr. Franc Oblak.

II.

Duo, sledečega prazniku svetega Matija, bilo je jasno vreme, pa prav hud mraz. Pevce Miklavž je bil zgodaj ustal in v Gregorčevi hiši, kjer je stanoval, so bili tudi že vsi na nogah. „Dobro jutro“ djal je, ko je stopil menceje si merzlo roke v segreto izbo. „Dobro jutro, res je, kar pravijo besede:

Sveč Matija
Led razbija;
Če ga ne dobi,
Ga pa narđi;

Včeraj smo imeli precej tople vreme, danes pa se je moral medved za dobro nazaj v jamo pomakniti. „Že, že“ reče gospodar. „Ali bomo danes tudi kakor včeraj, kako lepo pravljico slišali. Jaz vem, da vi pomagate našemu gosp. župniku — No, ali bo kaj?“ „Bo“, odgovori Miklavž; nabaše svojo pipo, odtrga kos gobe, jo dene na kremen, potegne kresilo iz hlačnega žepa, vkreše ogenj, dene naštikano stolpčesto pipo v usta, gorečo gobo v pipo, zaprde pokrov, reče: „Z Bogom“ in stopi iz hiše. Ko je šel mimo okna,

so mu je kadil iz ust dim, iz nosa pa sapa, ker hud je bil mraz. Pri Gregorcu pa je šel vsak po svojem opravilu.

Na Mostu je tisti dan vsakdo rekel da pojde k večernicam, in celo prepirali so se po hišah, kdo bo moral ostati domá. Ko pa je prišla zaželjena ura, bila je cerkev prenapolnjena starih in mladih, moških in žensk. Otroci bili so pred altarjem, kjer so tudi g. duhovniki sedeli. Po blagoslovu stopi volčanski župnik na prižnico in po krščansko pozdravi navzoče in da besedo pripovedovalcu pravljice, kateri je podlaga druga božja zapoved, ki se glasi: „Ne imenuj po neprovidnem božjega imena.“

Nasproti prižnici stopi v stol star možiček z belimi gostimi lasmi, ki so bili spleteni v lopo kito, katera je bila spravljena po jopiču, zadej ob hrbtu, kakor so v onem času vsi moški še kite nosili. Ta mož je bil precej čedno oblečen; nosil je hlače iz mežljana (mezza lana); imel je navado, da je pomežikoval. V mladih letih bil je pastir, že več let pa gost pri Tonkli-jovih v Breginju. Zmirjali so ga zaradi njegovega pomežikovanja s pridevkom; „Blisk iz Kota“. Ime mu je bilo „Zvan“, kakor v Kotu Ivane kličejo. On je povsod slovel zaradi svoje pobožnosti, pa zaradi spoštljivega in resnega obnašanja proti vsakemu človeku, s katerim je imel opraviti. Vsede se v stolu, tišina nastane v cerkvi in on začne tako-le pripovedovati:

Na Koroškem je živel kmet z imenom Lampert. Imel je dva sina: starejšemu je bilo ime Štefan, mlajšemu Jožef. Lampertova žena Marjeta je bila o Jožefovem porodu vmerla, Štefan je bil tedaj še le v četrtem letu svojega življenja ter se je bil od svoje ranjce matere, ki je bila prav dobra in razumna, na-

jejo dano besedo. Z našimi brati Čehi potuje tudi ljubljene slovenskega naroda g. Jan Lego, največji pospeševatelj in najgorenejši gojitelj lepe vzajemnosti med Čehi in Slovenci.

7. t. m. zbralo se je v zlati Pragi 510 Čehov raznega stauá, da odpotujejo na gorki jug med svoje brate. Slavnostni odbor za vsprejem Čehov šel je vdane nam brate pozdravit in vsprejet na Trbiž. Ob treh in 45 minut popoldne pripeljejo se bratje Čehi v dveh vlakih na Trbiž. V imenu slovenskega odbora pozdravi jih g. Ivan Hribar prav presrečno, zahvaljujoč se jim, da so spolnili dano obljubo in da so nas obiskali v tako obilnem številu. G. Ekert se zahvali za vsprejem zelo ljubeznivo, zagotavlja, da se je Čehom spolnila najsrčnejša želja; zato nazdravlja češkoslovenski vzajemnosti. Na to pozdravi brate Čeho g. Duffe, g. Jan Lego pa nazdravi češkoslovenski in slovanski vzajemnosti. Po vsakem pozdravu in govoru slišali so se gromoviti klici: „Na zdar!“ „Živeli!“ „Slava!“

Po končanih pozdravih in ogovorih se predstavitelji slovenski in Češki odbor; na to predstavi g. Hribar deputacijo koroskih Slovencev.

Ko so pojužinali, poslové se od koroske deputacije, sedejo v dva vlaka ter se odpeljejo proti Radečam po krasnej dolini. V vozih razdeli slovenski odbor med Čeha prelepo pesen „Pozdrav Čehom“, katero prinašamo v podlisteku, in program slavnostnih dni v Ljubljani; g. Lego razdeli pa svojo knjigo „Pruvodni po Slovensku“ (Vodnik po Slovenskem), kateri je ravnokar izšel v Pragi z mnogimi ilustracijami. — Železniško ravnateljstvo ni dovolilo, da bi se smeli bratje Čehi vstavljati na vsaki postaji, kjer jih je željno pričakoval in pozdravljal naš narod ter jim metal cvetlice v vozé. Vstavili so se samo v Radečah, Jesenicah, Podnartu in Škofji Loki. Na vseh teh postajah sprejemal je narod drage goste prav navdušeno. V Ljubljano došel je vlak ob pol 8. uri zvečer. Na kolodvoru so pričakovali drage brate mestni župan ljubljanski g. Pet. Grasselli, načelniki vseh društev z zastavami, „Sokol“ pa v vrsti. G. župan pozdravi došle goste blizu tako-le: Dragi bratje in sestre! Dvo leti ste minuli, kar ste sprejeli naše rojce v svoji zlati Pragi. Čuli smo, kako ste jih ljubeznivo vsprejeli in pogostili. Bela Ljubljana se ne more od daleč primerjati zlati Pragi, ali bodite zagotovljeni, da naše veselje in naša ljubezen ni manjša od Vaše ljubezni, s katero ste Vi vsprejeli naše rojake pred dvema letoma v zlati Pragi. Da Vas ne bi predolgo zadrževal, izrekam še enkrat v imenu stolnega mesta Ljubljane, ki je ob jednem središče duševnega življenja našega, veliko radost o Vašem obisku ter Vam kličem: Dobro došli! — G. županu odgovarja g. dr. Schmaus v daljšem govoru in pravi, da ga celó veseli, da se je vresničila Čehom želja, priti v belo Ljubljano. Med govorom in po govoru obeh govornikov razlegali so se gromoviti slavsklici. S tem je bil sprejem končan in naši gostje so se odpravljali v stanovanja.

Zvečer so se zbirali v čitalnici ter družili s Slovenci. Zatrjevali so si medsebojno ljubezen in podporo ter složno delovanje. Na to se oglasi češki kvartet „Kítara“, kateri iznenadi zbrano občinstvo s svojim krasnim in izbornim petjem. Ko odpoje „Kítara“, pozdravi g. prof. Heš zbrano občinstvo z navdušenimi besedami, želeč, da ostanemo trdni v boji kakor snežene planine, mimo katerih jih je vozil vlak. Odzdravi mu prav iskreno g. dr. Murko.

Naslednji dan 9. avgusta ogledajo si Grad, odkoder so videli Ljubljano in njevo okolico.

Ko so si ogledal Grad in jim naši vodniki povedali razne znamenitosti o njem, krenili so zopet v čitalnico, kjer so se zbirali in pripravljali na obisk mestnega župana. Točno ob 12. uri podali so se iz čitalnice po Zvezdi, Gledaliških in Špitaliskih ulicah do zbornice mestnega zastopa V zbornici pričakoval

učil prav čisto govoriti in tudi navadne molitve moliti. Celó šteti je znal do sto, če tudi je véasih za edno ali dve številki preskočil. Oče je moral zaradi svojih gospodarskih opravkov, katerih je imel čez glavo, prepustiti svoja mala dečka neki stari dekli Urši. Ta je navadno nogavice pletla, malega Jožefa čistila, ga s kravjim mlekom redila, zibala, in kadar se je naspal, ga je na trati pred hišo varovala in pazila, da ni kateri ptujec iz hiše kaj skrivaj odnesel, in je zraven še kokoši pasla.

Ko je bilo po gospodinini smerti preteklo pet let, je za Uršo postalo njeno opravilo težje, ona ni mogla več povsod tekat za fantičkoma, zato sta bila skoraj brez varaha. Štefan sicer ni bil dosti sam, ker moral je vsled očetove volje svinjskemu pastirju pomagati, da praseta niso šla v škodo; ali Jožef je stari Urši, ktera je postajala če dalje pozabljeva, vtekal na vrt in je tam ostajal sam po več ure. Urša ga je videla čez plot, kako je igral pri malem studentu, in je bila zadovoljna, da se je otrok tako lepo „motil“. Prav pridni otrok je bil sicer, ali nekaj mu je vendar le manjkalo; molil ni rad. Kadar je imel moliti, je bil žejen in je šel vade pit, ali pa je bil zvečer zaspan, ali je dobil kak drug izgovor, kakor navadno otroci.

Neko nedeljo po kosila in molitvi reče Štefan

je dragih gostov g. župan ljubljanski. V imenu Čehov ga je nagovoril g. dr. Schmaus blizu tako-le: „Veledenjeni gospod župan! Došli smo danes, da se Vam iskreno zahvalimo za krasen vsprejem in ljubezen, s katero ste nas vsprejeli. Čehom ostanejo v večnem spominu prekrasne ure, katere smo doživeli med Vami, med toli probujenim narodom slovenskim. Z Vami se hočemo krepko potezati za pravice naše, dokler jih ne dosžemo“. Ko je še v tem zmislu nadaljeval govor g. Schmaus ter krepko naglašal zasluge župana ljubljanskega, vskliknil je: „Bog živi ljubljanskega župana g. Petra Grassellija!“ Čehi krepko zao-ré trikratni „živeli!“ Ko se je navdušenost nekoliko polegla, oglasi se g. župan ljub. in se prav uljudno zahvali.

Rekel je: „Predragi bratje, premile sestre! Nimam besed za laskovo priznanje, katerega ste me s tem udostojili, da ste me počastili s svojim obiskom. Vašega obiska smo se od srca veselili, in jaz sem uverjen, da se ga veselé vsi Slovenci in se ga bodo veselili tem bolj, ko bodo zvedeli, da ste nam vi zvesti sobojevniki. Prej je bil naš Kopitar prijatelj Dobrovškemu, Vaš Čelakovsky našemu Prešarju, danes pa se je to prijateljstvo razširilo, danes sta si oba naroda češki in slovenski, prijatelja. In naj ostaneta zvesta prijatelja. Ali mi Slovenci Vam nismo samo prijatelji, nego i Vaši sobojevniki in bodemo ostali Vaši sobojevniki za vekomaj. Kadar se vrnete domu, povejte svojemu narodu, da ste našli svoje sobojevnike, in širite to spoznanje med celim narodom. Vi ste tudi, veledenjena gospoda, naši podporniki. Vsi imamo rovražnike, kateri nas ovirajo v našem narodnem napredovanju in razvijanju. Podpirajmo se in mi bomo dosegli svoje težnje. In v to ime pomzi Bog!“

Razlegali so se burni klici: „Na zdar!“ „Slava!“ — Ko je nekoliko utihnilo, spregovori g. Srb, urednik „Politika“, ter zagotavlja Slovence, da se bodo Čehi vedno borili za naša prava; zato nazdravi Slovincem: „Živeli Slovincem!“ Burnim klicem ni bilo ne konca ne kraja. G. župan ljub. zopet odgovori ter vverja Čeha iskrene ljubezni vskliknóvši: „Živeli Čehi!“ Ko se glasovi poležejo, predstavili so se županu američanski Čehi in Čehinjo, potem se pa podajo obedevati v razne gostilnice.

Dopisi.

Iz Podgóre, 9. avgusta. — Vse zadene le nas davkoplačevalce. Še slovenski otroški vrt nam je naše starešinstvo naložilo. Ali nobene doklade ne plačam tako rad, kakor to. Če bi bilo treba, raj dam dvakrat, trikrat toliko, kakor da bi se mladina v Podgori poitaljančevala in ob tem mene in moj rod zaničevati učila.

Če zdaj par soldov za slovenski otroški vrt ne dam, vidim da bi moral čez par let goldinarje šteti za italjansko šolo. Ko bi slovenskega otroškega vrta ne napravili, šli bi naši otroci v italjanski vrt in prisiljeni bi bili potem tudi italjansko šolo obiskovati. Tako bi Lahi z našimi otroki zbabuiali poprečno postavno število 40 otrok na leto za laško šolo. Zahtevati bi začeli na podlagi postave italjansko šolo. Mi bi jim jo morali napraviti in plačevati. Eja sami taka šola italjanska bi nas stala svojih 7 ali 8 stotakov na leto. Po naši nemarnosti ali nevednosti bi se lahko zgodilo, da bi Lahi pridobili si dve ali celo tri šole ali razrede. Potem bi pa tudi breme naše dvakrat ali trikrat toliko naraslo. — Vse to pa zabranimo, in Lahi ne bodo nikoli dosegli, da bi jim mi italjansko šolo z doklaji na davkih plačevali, ako nabeđen naših starišev svojih otrok v laško šolo ne pošlje in če mi za slovenski otroški vrt le samo par

Jožefu: „Pa ti Jožef, kaj ti ne boš molil?“ Jožef odgovori: „Bom, v imen' pri kremen', pri Činkovcu v Grap' pri Pušiču na Konc'. Oče naš, kruh je naš, kdor ga je, mu dobro de, kdor ga strada ima suho brado.“

Župnik v prižnici: „Žvan! ne nadaljujte tacih drzaih besed, ker zelo žalijo versko propričanje vsakega kristjana.“

Pripovedovalec reče: „Slušam“, in pripoveduje dalje: Kaj tako napačnega Jožef ni mogel slišati doma, ker kmot Lampert je ostro pazil, da se v njegovi družini ne bi slišalo kaj enacega. Hitro bi bil spravil od hiše onega, ki bi se ne bil ravnal po njegovih pravilih. Debelo je gledal Lampert Jožefa, ko ga je slišal govoriti take besede, in prašal je, kdo je otroka tega naučil? Zapovedal je tudi, naj mu za zvečer vedo to povedati. Vsa družina, ki je to zapoved slišala in je Lamperta dobro poznala, da se ne norčuje, posebno Urša, jo bila prestrašena.

„Jaz že vem“, reče Štefan, ko so oče odšli; „Jože rad tam na vrtu pri plotu igra in dela jez v vodi, ki teče skoz plot; na uni strani ima sosedov Tinček svojo žago, ki mu jo je stric naredil, on zna to jalovo molitev; toraj od njega se je Jožef navadil onih besed.“

stotakov darujemo. Če zdaj toraj par stotakov, kateri bodo zraven pomoči kakšnega dobrega prijatelja zadostovali, ne darujemo, morali bomo čez par let plačevati 7 do 8 sto gold. ali pa morda celó dvakrat, trikrat toliko na leto. Zato vidim, da nam ne naklada novih bremen starešinstvo naše, ampak tisti očetje in matere, kateri bi svoje slovenske otroke v laški vrt ali šolo dali. Podgorci! premislite to!

Laški vrt in šola nas bosta pa pripravila še ob večji kapital, ako se slovenskim otroškim vrtom in šolam njej zob ne pokažemo. Pripravila nas bo v malo letih od tega, da v demači hiši oče ne bo gospodar. V laškem vrtu in šoli se bodo otroci, če še ne znajo, toliko naučili, da bodo ukazovali, mi pa jih bomo morali ubogati. Kako že zdaj bude naš jezik naše od tujcev podučevane otroke. Trilovratno se mu zoperstavljajo in se ga ne poprimajo še toliko ne, da bi se mogli v naši hiši z nami po naše zmeniti. Naše šege in navade so jim že zdaj na želodcu. Lahko si toraj mislimo, kako bi se nam godilo, ako bi gospodarstvo oni v roke dobili. Pod ptujčevo peto bi prišli. Slovence bi v lastni hiši iz gospodarja postal hlapec. Prej kakor do kaj tega pride, hočemo Slovenci ravno tako zavodno pokazati da smo Slovenci kakor kažejo Lahi, da so Lahi. Podgorci, držimo se svoje slovenske šole in slovenskega otroškega vrta, podpisujmo in vanj pošiljajmo svoje otroke. Tako si zabranimo in zagotovimo v lastni hiši gospodarstvo, po katerem se že zdaj nokojim skomina.

Pa dovolite mi, da rečem še eno. Kdo ve, če Lahi in posebno oni od „Pro patrije“ kateri nam laško šolo usiljujejo, znajo, da z italjančenjem slovenskih vasi ob laški meji ne delajo za Avstrijo ampak za „Italijo irredento“? Če se bomo dali poitaljančiti, bodo Italjani iz one strani toliko bolj nas za svoje šteli in si prizadevali, da bi nas iz varnega zavetja cesarskega avstrijskega orla v nenasitljivi italjanski čevlji vtaknili. Tega pa Podgorci ne maramo. Bog in presvitli car nas tega za vselej obvarujta! Za ljub. Avstrijo damo kri in življenje. Za njo se hočemo vojskovati z vsemi postavnimi sredstvi; toraj tudi se slovensko šolo in slovenskim otroškim vrtom. Toraj z onimi krajcarji, katere damo za slovenski otroški vrt v Podgori, branil bom dom in narod svoj. Zato nam ne bo žal za nje; radi jih damo še dvakrat toliko.

Davkoplačevalce.

Ajdovščina, 9. dne avgusta. — V načelu sem proti vsakemu odgovarjanju javnim potom. Ali ker dopis iz Vipave v „Soči“ z dne 5. avgusta zahteva mene in občino, kateri mi je čast vžo 8. leto duševno načelovati in sicer v pravej slogi in dobrem sporazumljenju, moram za sedaj od mojega načela odstopiti, ter to zadevo razjasniti, da si ni bi kdo omenjenega dopisa v „Soči“ tako mislil, kakor da bi bilo slavno starešinstvo zopet mjo voljo in samovoljno, meni nič, tebi nič — v seji dne 25. julija zaključilo, naj se župni dvorec pri cerkvi priskrbi. Ne! To je moje maslo — Moj produik v. č. g. Gaberšček je tudi na to delal. A njezvo prošnja so, kakor trde, a limine zavrgli. Val je taki duh! Pridom jaz; mislim in mislim ter se znislim, da s: Ajdovščina ponaša, ima lepo cerkev, dvorca župnega pa ne dostojnega; predalaljo je od cerkve, posebno o zimskem barnem času, nekoliko tudi o poletni vročini in prahu; nepraktična zgradba hišo; duhovno stanovanje na deželi brez vrta; svote, katere izdaja občina vsako leto za popraviljanje hiše, in slojnjč slučaj, da je bila hiša, ki je uprav med šolo in cerkvijo, naprodaj, katere lega je kakor nalošé za duhovno stanovanje; hiša, v kateri ako bi bila prišla zasebnikom v roke, bi se bilo krčmarilo ali sploh ropotalo — šolo in cerkev matilo: so glavne točke, katere sem jaz v mojej prošnji, oddanej slavnemu županstvu dne 28. april št. 10 — poudarjal ter prosil, naj si ono omenjeno hišo prisvoji in duhovnu v stanovanje priredi. Slavno starešinstvo se je v seji dne 26. julija mojej prošnji odzvalo — vž za ta sam korak se mu tu očitno zahvalujem — razloge odobrilo in sklenilo, kakor je znano. Posledajo besedo o tem imata slav. deželni odbor in preč knezo-nadškof. ordinarjat v Gorici. Tako je! Svet katoliški pa sodi! Glede ostalega samo dve tri. Kost je bila od moje strani dobro premozgana. Namenjeno hišo se lahko dostojno popravi; sedanje pa ne. Da nisem jaz nikdar mojemu pohodnjaju (obiskovalcu) o nedostatnosti mojega stanovanja omenil, izvira le o! tod, ker imam to slabost, ali oprosti mi brate, saj vsak je pod kožo krvav, da se v zadevah moje službe lo tistim pritožnjom, kateri mi zamorejo kaj pomagati, to je gledé stanovanja občini in gledó službenih opravil pa višej gospodi v Gorici. Za vse drugo, kar je v dopisu, mi ni nič mar!

Frau Dugulin, župnik.

Z Libušinje, 9. dne avgusta. — V nedeljo zjutraj okoli 1/23. ure pogoreli so pri „Mohu“ v Krnu. Zgorela je hiša in gospodarsko poslopje, nekaj denara tor obleka gospodarja, katerega ni doma; kajti v četrtek zvečer šel je k orožnim vajam v Gorico. Najžalostneje, je da sta zgorela dva mladenci, „kosca“. Prejnjje dni imeli so „košjo“ in spajo je

to noč pri Mohu več koscev; drugi so življenje rešili, a dva krepka mladenca pri 28. in 30. l. našli so še le pod razvalinami vpepoljene hiše vsa ožgana, brez nog itd. Ogenj je nastal po vnetih sajah v dimniku, iz kterega so iskro padlo na slamnato streho, in pri tej vročini in suši ni čuda, da jo bila naenkrat vsa hiša v plamenu. Gospod profesor Rutar, iz te hiše doma, je prišel ravno prejšnji večer iz Spleta na počitnice v svoj rojstni kraj, pa k sreči je to noč prenočil pri gosp. vikarji na Libušinji. Bati se je pa za njegovo mater, ker je bila že prej močno bolna, da bi ji prestani strah ne škodoval preveč. Hiša menda ni bila zavarovana. Posestniki! pazite dobro na ogenj in zavarujte se proti njemu, ker pred požarom ste zmeraj nevarni, kot pred smrtjo.

Politični razgled.

Najznamenitejša dogodka poslednjih 8 dni je, da sta se naš in pruski cesar sešla v gostinjskih kopelih na Solnograškem. Nemški cesar je nagovoril našega z naslednjimi besedami: „Kaj ne, nisi mislil, da me še kedaj vidiš tukaj?“ Naš mu je pa odgovoril: „Bodi prepričan, da se srčno veselim, ker te vidim zopet tukaj!“ Ta shod ni imel politički namen, ampak je bil le prijateljski pozdrav, po katerem je naš cesar drugi dan Gostinjski zapustil.

Druga novica je ukaz naučnega ministra Gautscha, po katerem se odpravi več slovanskih srednjih šol. Slovenci smo ravno dobili nekoliko več zaupanja do naučnega ministra in smo se nadjali, da nam dá slovenske paralelke — namesto teh nam je pa še slovensko spodnjo gimnazijo v Kranji vzel. To je prehud udarec. Naši državni poslanci bodo zdaj morali napeti proti naučnemu ministru tiste strune, ki so jih bili napeti proti njegovemu predniku Conradu.

V zunanji politiki je to novo, da je knez Koburčan na poti v Bolgarijo, da zasede vladarski prestol. Njegovi dvorniki so že predvčeranjem došli na Bolgarsko. Vse je radovedno, kaj nastane iz tega. Battenberg ni mogel proti volji Rusije ostati na bolgarskem prestolu, bo-li mogel ostati Koburčan? — On je gotovo šel le po nasvetu mogočnega prijatelja na bolgarski prestol. Kdo ve, da se Bolgarija temkoj ne proglasi neodvisni kraljevini? — Rusija gotovo ne bode k temu dolgo molčala. Vse kaže, da pride zaradi skrivnih spletek o Bolgariji do hude vojne.

Bismark si je vse prizadeval, da bi bil tudi Rusiji zvezal roke, kakor jih je zvezal Avstriji in Italiji, pa se mu ni posrečilo; zato zdaj na vse načine podpihuje proti njej. Naročil je svojim državljanom, naj poprodajo ruske vrednostne papirje, da bode njih cena padla in bode Rusija pri tem veliko škodo trpela; a tudi to neče iti zvitemu lisjaku Bismarku po sreči.

Domače in razne vesti.

Cesarski dar. Njegovo Veličanstvo presviti cesar, je podaril 150 gl. za popravo cerkvenega zvonika v Velikih Zabljah.

Za Erjavčev spomenik in ustanovo razkazali smo zadnjič 2618 gl. 48 $\frac{1}{2}$ kr. Dalje nam je poslal Stefan Križnič, c. k. šolski nadzornik v Pulji 13 gl. 80 kr., katere so darovali: Fr. Kokole, c. k. višji fin. nadzornik, 1 f.; Križnič Št. 1 f.; Ditz, c. k. denarničar, 1 f.; dr. Lihauer 1 f.; Miha Mozetič 1 f.; Ivan Fajdiga 1 f.; E. Zalokar 1 f.; Fr. Rožič 60 kr.; I. Dolinar 80 kr.; Franja, Furlani, Buzzi, dr. Ružička, I. Špič, Hemović, Holec po 50 kr.; Kurinčič, Batj, Fakin po 40 kr.; drugi gospodje skupaj 70 kr. Vseh darov dobili smo torej 2632 gl. 28 $\frac{1}{2}$ kr.

Za danski misijon podaril je A. B. v P. 1 gl. 27 kr. S prešnjimi jškazi vred došlo nam je v ta namen 36 gl. 77 kr., katere smo oddali v knezoškofjski pisarni.

„Goriški Sokol“ dobiva mel občinstvom vedno več simpatij in uže se oglašajo rodoljubi, ki bi mu tudi gnetno radi pomagali. V ta namen podelil nam je V. Š. v P. 1 gl., katerega naj bi drugi posnemali.

Duhovski stan si je pretekla leta le malo mladenčev zvolilo, zato je nastalo občutljivo pomanj-

kanje duhovnikov. Koncem letošnjega leta so bili v Gorici posvečeni le trije novomašniki. Zdaj pa se je jelo zopet prav mnogo mladenčev oglaševati v semenišče; preteklo leto jih je bilo promnogo ustopilo v Goriško semenišče; letos se jih je pa v Ljubljani že čez 40 oglasilo za ustop v ta zavol. Nadejati se je toraj, da verno ljudstvo kmalo dobi zaželjene duhovnike.

Že danes osem dni smo pisali, da je suša ukončala letošnji pridelek okoli Gorice; ker njej tem, razun snoči malega dežja, ni bilo kaplje na zemljo, lahko si je misliti, kako morajo biti rastline ob sedanjih vročini. Od Binkošti že ni bilo dežja razun parosic. Vsejama ajda in repa sta se popolnoma usušili; turšično slamo žanjejo in jo spravljajo domov, z drevca pada listje kot meseca oktobra; zelenjadi, katere je v Gorici navadno prepolea trg, jo le teško še za drag donar dobiti, vodnjaki so se usušili; ljudje po deželi pa milujejo, ker ne bodo nič pridelali. Bog pomagaj!

Goriško veteransko društvo namerava slaviti rojstni dan Njegovega Veličanstva cesarja 21. dne t. m. v Ajdovščini.

Andrej Einspieler, katerega so unkrat koroški nemški kulturneži po časopih zasramovali in potem ponoči njegovo stanovanje s kamenjem napadli, imenovan je častnim komornikom sv. Očeta papeža. Častitamo mu presrečno!

Vojaki prvega bataljona polka Milana so prišli včeraj v Gorico bivati. Dosedanji tukajšnji vojaki pojdejo 19. dne t. m. proč.

Andrej Matevžič, trgovec v Gorici ud „bralnega in podpornega društva“, umrl je prešli ponedeljek po kratki in mučni bolezni. Pogreb je bil v torek, katerega se je vdeležilo mnogo društvnikov „bralnega in podpornega društva“.

Požari so bili pretekli teden v mnogih krajih. V Gorici je pogorel hlev bratov Devotakov. Škoda je okoli 6 tisoč goldinarjev, katero povrne zavarovalnica.

V Renčah je zgorela ona strojnica in pol hiša; iz ognja so pa komaj rešili otroka, vsa opašega. V sredo zvečer je bilo videti ogenj čez kraške hribo in zmed Tržišča in Gradišča. Strašen ogenj je bil na Angleškem, ki je požgal fabriko okoli 6 milijonov vredne. Dalje čaša že gori velik gozd na belgijski pruski moji in ga je pogorelo že nad 5 tisoč hektarov.

Bralno društvo se snuje v Podgori in steje že blizu 40 društvnikov. V kratkem bodo občni zbor. Le tako naprej, vrli Podgorci, in zmagaj bode Vaša.

Bolška čitalnica je imela preteklo nedeljo „besedo“, katere je bila prav dobro obiskana in se je tudi dobro zverševala. Mi smo bili dobilo „Vabilo“ še le v nedeljo, toraj prepozno za naš poslednji list.

V Batah bile so občinske volitve dne sv. Lovreca 10. t. m. Na volišči prikazal se je bil nov general s pobočnikom, ki sta menila spraviti v staršinstvo možje svoje (to je: generalove) vrste. Ker se jima to ni posrečilo, je general hudo rentočil ter spoznal, da volitev ni bila postavna. Zlj bo menda skušal, ali so tudi drugi, ki imajo besedo v tej stvari, njegovih mislij. Čo so, bo ponosen; čo niso, pa utakno zručnico v žep, kakor jih je utaknil že več. General in kandidatje se prav dobro ujomajo. Bog jih dolgo ohrani!

Zaročil se je naš učenjak in vojak gospod profesor dr. Karl Glaser z gospico Teklo pl Dobrovsko-Junaso v Olomuci na Moravskem. Poroka bo meseca septembra.

Naučno ministerstvo je šolskim slugom prepovedalo prodajati pisarijske priprave.

Pod železnični vlak je menda skočil nekdo v sredo ob prvi postaji od Trsta proti Nabrežini.

Blizo vipavskega trga pogozdujejo neko goličavo, po kateri so že lepi mlynha drevcesca uzrasla. Pred nekoliko časom zašla je živina nekaterih občinarjev po zasajenem zemljišči. Gospodarji te živine morali so zaradi tega plačati po 10 gl. globe. V sled tega je zlobna roka kaznjena to zemljišče podžgala in tri orale zemljišča z najlepšimi drevcesi je pogorelo. Vipavci so sicer hitro tekli gasiti, a ob taki suši je ogenj teško ugasiti. Sicer pa je obžalovani, da se morejo take zlobnosti prigoditi, da malopridneži vkončajo, kar država in providni ljudje priskrbijo, da bi kraju in ljudstvu pomagali.

Vabilo k slovesni zlati maši slavnega rodoljuba in velezaslužnega duhovnika prečastitega gospoda profesorja ANDREJA EINSPIELERJA in z njo združeni narodni Slavnosti v Svečah v Rožni dolini v nedeljo dne 21. avgusta 1887.

Udeležnikom se bode treba voziti po železnici do Celovca, potem pa z vozovi dalje, kateri se bodo odpeljali iz Celovca v Svere v nedeljo 21. av-

gusta točno ob 1/6. uri zjutraj, in sicer iz gostilne hotela „zum Sandwirth“, kjer naj se blagovolijo do 5. ure zjutraj zanesljivo snideti vsi udeleženci. Takaj se bode tudi zajutrkovalo.

Voznja na priprostitih kmetskih vozovih stala bode tja in nazaj za osebo 1 gl. 20 kr. in se morejo prostori zagotoviti le za tiste udeležence, ki se bodo zadnji čas do 15. avgusta za-nje prijavili. — Na posebno željo naročijo se tudi boljši vozovi, in sicer stane kočija z enim konjem za tri osebo 8 gl. in z dvema konjema za štiri osebo 10 gl. za cel dan brez vsega drugega priplačila in do neomonjene-ga časa.

Za vstopnice k slavnostnem banketu, ki bode stal za osebo 1 gl. 50 kr., oglašati se je najdalje do 12. avgusta pod naslovom: Janez Wieser, župnik Elizabetinskega samostana v Celovcu, kateremu pošiljati so tudi vsa druga, slavnost zadevajoča pisanja.

Brzojavni pozdravi izvolijo naj se ravnati že dan pred slavnostjo (20. avgusta) na ime: Župnik Wieser, Celovec.

Shajališče tujih udeležencev je dan pred slavnostjo (v soboto in dan po slavnosti (v ponedeljek) v salonu hotela „zum Sandwirth“, kjer se tudi najbolje in najceneje stanuje.

Spred slavnosti, sprejem in pozdrav došlih gostov po občinskem zastopu in požarni brambi v Svečah. I. Cerkevna slavnost. 1. Slavnostna pridiga ob 1/6. uri zjutraj, govori preč. g. o. Oto Einspieler, frančiškan Goriškega samostana, potem 2. Peta zlata sv. maša. (Pri maši pojó iz prijaznosti 68. gg. povei Ljubljansko čitalnico.) II. Slavnostni oddelek. 1. Bratsky: „Oče naš“, moški zbor. 3. Slavnostni govor, govori gosp. Julij pl. Kleinmayr, c. k. profesor v Gorici. 3. Jenko: „Molitve“, moški zbor. (Odhod z godbo v gostilno k Zavaiku.) 1. „Na prejš z a s t a v a s l a v e“, koračnica. 2. Poklon raznih deputacij in zastopnikov preč. gosp. zlatomašniku. 3. Potje. 4. Slavnostni banket. 5. Nagovor gosp. predsednika in pozdrav gostov. 6. Potje. 7. Prolog, sestavljen S. Gregorčič, govori gospodičina Jesipina Vernikova. 8. Potje. 9. Virk: „Slava Slovincem“, deklamuje sedemletna doklica. 10. „Prišega Rožanke“, deklamuje kmetska doklica Lenka Pak. 11. „Razni potje“, deklamuje kmetski doček Jožef Škof. 12. Potje in godba. Prosta zabava. Pri slavnosti sodoluje iz posebne prijaznosti oddelek slavnega pevkega zbora Ljubljanske čitalnice. Moj posameznimi točhami sporoda svira domača godba iz Sveč.

Josip Stritarjevih zbranih spisov izšel je 8. snopič za 25 kr. v Kleinmayrovi-Bambergovski tiskarni v Ljubljani, v katerem so nadaljevano poezije.

Nekje na Kranjskem prigodila se je ta le mikava dogodbica. Mladenč snubil je dekle in ona bi ga tudi rada vzela. Bilo je že vse pripravljeno in on je dobil že nekaj daril, kajti čez dva dni imela bi se bila vršiti ženitnina. Zadnji dan pa se ona skuja in ga neče v zakon vzeti. Ali kaj stori on? Napravi ženitovanje, povabi prijateljce ter se z njimi raduje, toda vendar ne brez noveste. To je napravil iz slame, jo posadil v kot, se usedel zraven nje ter tako pšteno praznoval svoje ženitovanje. Zarotil pa se je, da od sedaj za naprej ne mara za nobeno več, če bi se mu tudi zlata ponujala. On ostane zvest slavnatej ženi. Ima prav.

Kdo ga bo pil? „Rheinischer Anzeiger“ javlja, da so vinski trgovci, bratje Drexel v Frankobrodu, te dni prodali zadnjih 290 steklenic starega rouskega vina iz l. 1861 (Johannisberger) za doslej nečuvno ceno, po 150 mark steklenico. Vino kupila je neka ameriška trgovska hiša.

Potologično spanje. V Saslavu v volinski guberniji je 16letna deklica, ki že 4 mesce noprostano spi, ne da bi bila v tem času le trehico hrane zavžila. Izredno to prikazna opazuje z travnik Esipovič.

Rojaki! Dne 4. septembra t. l. obhajal bode preč. gospod župnik Davorin Terstenjak v Staremtrgu pri Slovenjemgradu pidesetletnico svojega pisateljskega delovanja in sedemdesetletnico svoje starosti.

Ime vlega moža zaslovelo je daleč čez meje ožje in širje naše domovine, znano je vsemu učenemu svetu.

Da dostojno praznujemo ta dan, bodi nam sveta in prijetna dolžnost.

Slovinci! dana Vam je prilika, da očitno, dokažete spoštovanje in hvaležnost do slavljenca, ki je priboril sebi in narodu svojemu čast in slavo. Majke Slovenije sin ostal ji je zvest in naklonjen; toraj gotovo zasluži, da ga slovenski narod ljubi in časti!

Udeležite se, mili rojaki, te slavnosti; pridite v velikem številu, da svet vidi, kako ve ceniti mali slovenski rod svoje velikane.

Podpisani odbor prosí tedaj vsa ona slavna društva in obč. posameznike, ki se želijo udeležiti slavnosti, da se blagovolijo prej ko prej, najdalje pa do 25. avgusta 1887 pismeno oglasiti pri gospodu F. Farsky-ju, tovarnarji v Slovengradu, ter prista-

viti, hočejo li udeležiti se banketa, naročiti prenočišča in pa sedeža na vozu.

Voziti se bode treba do Spodnega Dravberga ob koroške železnici in od tam z vozovi eno uro daleč v Slovenjgradec. Posebno slavna društva naj izvolijo naznaniti vlak in čas prihoda.

Ob dveh popoldne bode banket v g. Güntherjevi gostilni — couvert po 1 gold.; po banketu pa narodna veselica pod milim nebom s petjem, godbo in govori.

Vprašanja, zadevajoča Terstenjakovo slavnost in brzojavke naj se pošiljajo g. J. Farsky-ju, ali pa g. L. Ropas-u privatnemu uradniku v Slovenjgradcu. Na svidenje tedaj! Bog in Slovenci!

Slavnostni odbor.

Javna zahvala.

Prosrčno zahvalo izrekamo vsem prijateljem in znancem, ki so tako obilno skazali poslednjo čast naši ranjki **Avgusti Hvala**, katera je po dveletni hudi bolezni 5. dne t. m. zaspala v Gospodu.

Družina Hvalova.

Zahvala.

Z ginjenim in potrjim srcem se najtopleje zahvaljujem vsem blagim meščanom, znancem in prijateljem, posebno pa sl. bralnemu podpornemu društvu za skazano mi sočutje, za prekrasne darovane vence in za obilo udeležbo pri pogrebu mojega dragega in nepozabnega soproga

Andreja.

Pavlina Matevžič
rojena Drašček.

Dražbeni razpis.

Dne 15. t. m. se bo oddajalo v deželni uradu v Gorici na javnej dražbi podjetje razširjenja gospodarskega poslojja in popraviljenje glavnega poslojja deželne gluhonemice. — Začetek dražbe ob 11. uri popoldne in sklep o poludne.

Deležniki položé 260 gl. varščine v gotovem denarju ali v državnih obligacijah, računjenih po borski ceni.

Do dražbenega sklepa se bodo sprejemale tudi pismene ponudbe s primerno varščino.

Dež. odbor pridržuje si pravico, da potrdi tisto ponudbo, katero spozna kot najboljši zanesljivi.

DEŽELNI ODBOR V GORICI

dne 5. avgusta 1887.

Dež. glavar.

Teodor Slabanja,

srebrar v GORICI, ulice Morelli št. 17,

se priporoča velečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih potrebščin namreč:

Monštranc, kustosij, kelihov, ciborijev, svetilnic, svečnikov za altarje, tabernakeljne in pred štacijone, križev za altarje in za bandera, relikvijarijev, monštrancic ali križev za svetinje, kanonskih tabel, kadilnic s kadilnim čolnicem, raznih steklenic za darilno vino, stopic, ročnikov in krožnikov s kovine, krstnih skled in žlic, kotličev za blagoslovljeno vodo, kropilnikov, posodic za sv. olje in sv. popotnico, držal za sveče, sklepev pri plujalnih itd. itd. po najnižji ceni.

Tudi se pri njem stara cerkvena priprava v ognji pozlati, posrebrni, izčisti in popravi. Na blagovoljna vprašanja bode radevoljno odgovarjal in pošlje vsako blago dobro shranjeno in poštne prosto.

Stare nerabljive reči, medenino (messing) in kotlovinu jemljem v račun.

Placenta št. 28

VELIKA ZALOGA

ČRNEGA VINA

prve vrste

po 14 kr. liter

je na Placuti v hiši štev. 28.

Spod 56 litrov skupaj se ne odaja. Odprta je vsaki dan od 9. do 12. ure popoldne in od 3. do 6. ure popoldne; ob nedeljah in dopoldne.

Placenta št. 28

Samo sredi Raštelja št. 7.

Na debelo — na drobno.

ANTON POTATZKY

V GORICI.

Bogata zaloga: norimberškega in galantijskega blaga, lepoticja, dišav, igrač, nogovic, šivnih priprav, sukancea in preje, krojaških in čevljarskih potrebščin, priprav za potnike in kadilce, cigaretaeega papirja, celuloidnih zavratnikov in zapestnikov za duhovnike, mešane in vojake; posebnost: najfineje igle za šivalne stroje.

Strune za rana godala, in sicer za: gosli, citare, kitaro, bas, glasovir itel.

Za pomladno setev se najtopleje priporočajo

Raznovrstna semena
zelenjav in trav.

Na drobno in na debelo.

Priporočilo.

Prevzel sem gostilno v Šempetri, v kateri se toči vino, pridelano na posestvih gosp. grofa Ceroniuija; zato uljudno vabim p. n. občinstvo k obilnemu obiskovanju te gostilne. Za dobro postrežbo, t. j. dobra vina, gorka in mrzla jedila in primerno ceno bom vestno skrbel.

Janez Missatto.

Št. 495.

Razpis učiteljskih služeb.

V tem okraji se razpisuje: a) mesti učitelja-voditelja enorazrednic v Otaležah in na Libušnjem; b) mesti učitelja in učiteljice v Kobaridu; c) mesti potovalnih učiteljev za Ravno-Gorje, in za Reko-Police; d) mesto pndučitelja v Kobaridu. Prosilci za mesti pod a) morajo biti sposobni učiti tudi verstvo; oni za mesto učitelja v Kobaridu pa dobro izurjeni v godbi na gosli, ker je učiti gosli odgojence c. k. pripravljavnice.

Dohodki prvih 4. mest so III. vrste v deželnih postavah 10. marcija 1870 in 4. marcija 1879 določeni. Potovalna učitelja dobivala bosta 100 gl. odškodnine za poti in postavne dohodke podučitelja.

Prosilci naj vložé sem-le prošnje s postavnimi spričevali naj dalje do 15. septembra t. l. po njih predstavljenih oblastnijah.

C. K. OKR. ŠOLSKI SVET V TOLMINU
dne 29. julija 1887.

Št. 240 Op.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà), ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici, naznanja, da dne 5. sept. t. l. začne javna dražba (kant) nerešenih zastav II. četrt leta 1886, t. j. tistih, ki so bile zastavljene aprila, maja in junija 1886.

Ravnatelj: KONRAD pl. FABRIS.

Prvo skladišče — V Raštelji št. 2/25

JOSIP CULOT

V GORICI.

Bogata zaloga: celuloidnih zavratnikov in zapestnikov za duhovnike, mešane in vojake; podobie, rožnih vencev, svetinj; cigaretaeega papirja nove vrste; okvirjev s papirja z vsem, kar jo treba, s papirja zlato, sreberho in rudnate barve; lepoticja, dišav; vsake vrste igrač na veliko izbiro za dečke in deklice; raznoličnih kovčegov in popotnih torb za gospe in gospode; vsakovrstnih čevljev, šolnov in šolničkov malih in velikih za moške in ženske; vrhu toga vzakovrstnih galantarij ličnih in navadnih na veliko izbiro.

VRTNA SEMENA ZAGOTOVLJENA.

Zmiraj in vse po najnižjih cenah, da se ni bati tekmovanja.

Opomba. Naznanjam sl. občinstvu, da moje skladišče in štačuna ob nedeljah in praznikih nista odprta.

Prvo skladišče — V Raštelji št. 2/25

V gostilnici

„PRI SOLNCU“

ulica Morelli štev. 15

prodaja se

PIVO OD A. DREHER-JA

po 24 novcev liter.

Želodčne bolezni

hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo, katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izščekov itd. itd., ki so oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letočimi besedami, ni drugzega ko prevara, pogosto še škodljiva.

Samo jeruzalemski balzam, uže davno znan po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na želodčne živece, si je pridobil prednost pred vsemi drugimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega rabarbara, korenike, ki je splch znana po svojem probnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim slabostim, izvirajočim iz nerednega prebavljanja. Zato so priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi, gujusu, riganju, zabasanju, homorojaldnim težavam; pomaga tuči proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.

Glavna zaloga v lekarni G. B. Pontoni v Gorici.

V TRSTU pri G. B. Rovis, v KORMINU pri A. Franzoni, v TOLMINU pri C. Palisca.

Čudovite kapljice

sv. Antona Padovanskega

zoper beli tok, božjast, zoper bitje srca ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajejo se v vseh glavnih lekarnicah na svetu; za naročbe in pošiljatve pa edino v lekarnici Cristofoletti v Gorici, v Trstu v lekarni C. Zanetti in G. B. Rovis in v lekarni Alla Madonna v Korminu.

Ena steklenica stane 30 novcev.